

The higher you rise, the harder you fall

Shiny Broken Pieces

Sequel to TINY PRETTY THINGS

Sona Charaipotra & Dhonielle Clayton

Shiny
Broken
Pieces

Shiny Broken Pieces

Sona Charaipetrová a Dhonielle Claytonová

#B&KLAB
YOUNG AND NEW ADULT

HarperCollins Publishers
Text copyright © 2016 Sona Charaipotra and Dhonielle Clayton
Translation © 2021 Anežka Mann
Czech edition © 2021 Nakladatelství Slovart, s. r. o.
All rights reserved

Shiny Broken Pieces

Z anglického originálu *Shiny Broken Pieces* přeložila Anežka Mann

Redigovala Michaela Bečková

Korektury Adéla Lapáčková

Editorka Kateřina Eliášová

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v roce 2021

Vydání první

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro konečné prodejce

ISBN 978-80-7529-633-7

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

Nášim holkám – Kavye a Riley

Cassie

OBČAS VÁM NA NĚČEM ZÁLEŽÍ TOLIK, že uděláte cokoli, jen abyste to získali. Mozek vám ten sen před očima hněte jako modelínu a tvaruje ho k dokonalosti. Vaše duše úzkostlivě šeptá: *Tohle je to jediné, na čem záleží*. Srdce vám do žil vhání krev a adrenalin a naději. Každá pirueta, každý skok, každá role na jevišti je jenom další krůček, který vám připomíná, že balet je tlukot vašeho srdce. Boty s vyztuženými špičkami vás zdvihají nad všechny ostatní, stáváte se éterickou bytostí, která nic neváží.

Protože takovou by baletka měla být. A taková chci být i já. Musím taková být. Udělám cokoli, abych se tím stala. Téměř cokoli.

Jako pár hladkých obdélníkových očí na mě hledí dva malé prášky. Jsou uloženy v krabičce na vitamíny jako špičky v přihrádce a prosí mě, abych je spolkla. Od jejich lesklého povrchu se odrážejí stropní světla jídelny. Ťukám do nich nehty a potom si olíznu prst. V ústech cítím jejich hořkokyselou pachutí. *Prostě si jeden vezmi, ať zjistíš, jestli to s tebou něco udělá.*

Proběhne kolem mě několik dívek. Je polovina listopadu a ony probírají věci jako volno na Děkuvzdání a nejnovější filmy

a kluky, kteří by podle nich byli nejlepším princem Louskáčkem. Všechno jsou to všední, dobře známé záležitosti, ale od chvíle, kdy jsem se přistěhovala z Londýna, mi to všechno připadá neuvěřitelně cizí. Těla kolem jsou menší, lehčí, křehčí než to moje. Tady se mi nedaří nepoutat k sobě pozornost jako tam. Nenávidím mě za to. Tak mi to alespoň připadá.

„Jsou tohle tvoje malá tajemství? Důvod, proč jsi tak dobrá?“ Bette vklouzne na židli vedle mě. Přisune se až úplně ke mně, je tak blízko, že cítím vůni jejího laku na vlasy, jejichž plavý odstín je téměř k nerozeznání od mého. Nebo přinejmenším byl. Moje kadeře jsou teď pokryté fialovými skvrnami, protože mi někdo přidal do kondicionéru barvu na vlasy.

„Ne, to jsou jenom vitamíny.“ Očima pátrám v jídelně po Alecovi. Vychovatelé připevňují na nástěnky papírové krocany a školní kuchařky plní pulty nízkotučným dýňovým jogurtem. Když se podívám zpátky na svůj tác, uvědomím si, že mě Bette upřeně pozoruje. Pořád jsem si nezvykla být s ní o samotě. Měla bych jí být vděčná za to, že se mnou chce sedět, když se mi všichni ostatní vyhýbají. Její přítomnost u mého stolu kolem mě vytváří jakousi ochrannou bublinu. Je pevná, bezpečná a neproniknutelná, jenomže teď si v ní připadám spíš jako v pasti. „Já nic neberu.“ Pokouším se ve vlastním hlase potlačit znechucený tón.

Bette zdvihne ruku ke klíční kosti a prsty přejeđe po řetízku od svého medailonku. Nikdy si ho nesundává, jako by to byl zářivý rubín a ona si přála, abychom se na něj všechny dívaly, a přitom je to obyčejný ošoupaný přívěsek tři centimetry v průměru. „Tak co to potom máš v tom pouzdře? Co jsou zač?“

Mám chuť zeptat se, co je jí po tom. Ale tady, na Americké baletní konzervatoři, se tímto způsobem nikdo neptá.

„Vitamíny. Abych měla dost energie,“ zalžu a znovu se podívám na prášky na hubnutí. Jídlo na téhle škole se na hony liší

od toho v Královské baletní škole, a ačkoli jsem tu zatím jen dva měsíce, ze všech těch změn mám pocit, jako bych ztratila svůj střed při piruetách. Vážím o kilo a půl víc, než bych chtěla. Očima bloudím od malinkých *petite rats*, které si vrchovatě nakládají tácy, ke stolům obsypaným tanečnicemi z úrovní 7 a 8, které vyšilují ohledně toho, co by měly sníst před hodinou baletu. Jenomže před Bettiným upřeným pohledem není úniku.

Povytáhne obočí. „Jenom dva vitamíny?“ Vytrhne mi pouzdro dřív, než ho stačím zaklapnout. Prohlíží si pilulky, jako by se pokoušela rozluštit nějakou šifru, a potom mi je vrátí, jako by její malá hra na detektiva byla u konce.

„Moje denní dávka. Mám je brát po jídle.“ Rychle pouzdro zavřu, hodím ho do svojí sportovní tašky a doufám, že tím je náš rozhovor u konce. K našemu stolu míří Eleanor, zjevně má v úmyslu se k nám připojit. Málem vydechnu úlevou. Ale Bette mávne rukou, jako by odháněla mouchu, která bzučí příliš blízko její sklenice s vodou. A Eleanor se prostě otočí a odejde, jen tak. „Mohla si sednout k –“

„To je dobrý,“ řekne Bette. „Dneska na ni vážně nemám náladu.“ Zabubnuje nehty do desky stolu a potom se začne rozhlížet po mém pouzdře. „Víš přece, že přede mnou nemusíš nic tajit.“ Její modrý pohled jako by se sléval s tím mým. „Jsi nová a já si přeju, abys tu měla kamarádku. Jsme teď v podstatě jedna rodina. Slíbila jsem Alecovi, že na tebe budu dávat pozor. Říká, že je to dobrý nápad.“

Přeju si, aby to opravdu byl dobrý nápad. Ráda bych tu měla nějakou důvěrnici. Stýská se mi po kamarádkách z Královského baletu. Nakloní se ještě blíž. Otře se o mě ramenem a já cítím, jak kloužeme hlouběji do útrob bubliny. Rozhlédne se na obě strany a potom si rozepne náhrdelník a sundá si ho z krku. Položí ho na stůl před nás a potom jemně otevře medailonek. V malém prostoru je uloženo dokonalé kolečko, modrá vnější vrstva

prášků obklopuje menší bílou. Ty bílé vypadají přesně jako ty moje. Napadne mě, jak je možné, že mají stejný tvar i barvu, a přitom slibují různé výsledky.

„Ani já toho moc neberu,“ řekne. „Jenom, když to vážně potřebuju. Potřebuju trochu zvednout náladu, abych přežila Morkiino věčné opravování. Dokonce i moje sestra a další členky souboru je berou. O nic nejde.“ Poplácá mě po noze tím správným způsobem. Její slova podkresluje hluk a lomoz jídelny. „Malá rada. Nikdy ti nesmí dojít energie. Rusové ti můžou všechno sebrat stejně rychle, jako ti to dali.“

„Já vím,“ odpovím a myslím na to, že mě obsadili v *Sylfidě* po boku dívek z úrovně 8. Pan K. říká, že na svůj věk jsem jednou z nejnadanějších tanečnic, jaké kdy viděl. Jenomže já si nejsem jistá, jestli jsem měla odejít z Královského baletu, abych mohla být tady. Bette přistrčí medailonek blíž ke mně. „Co je to?“

„Adderall. Dodá ti energii.“ Doširoka otevře oči a prohlíží si mou tvář, čeká na odpověď.

„Vedlejší účinky?“

„Vážně? No, tvoje smůla.“ Zaklapne medailonek a opět si ho připevní kolem krku. Vezme svou nabídku zpět stejně rychle, jako s ní přišla, ale podaří se jí to celé zjemnit úsměvem, jako by mi prokazovala laskavost. „Jenom se ti snažím pomoci.“

„Díky, ale –“

Do jídelny vejde Alec a jeho otec, můj strýc Dom, a namíří si to přímo k našemu stolu. Strýc Dom mě zdvihne ze židle a sevře mě v náručí a Alec rychle vklouzne na uvolněné místo.

„Jak to jde, Cass?“ Starostlivý tón strýce Doma mi vžene slzy do očí, ale podaří se mi je nenápadně osušit dřív, než si jich stačí všimnout. Má stejné oči jako moje máma. Dotkne se mých vlasů. „Ta fialová už je skoro pryč. Vlastně se mi to takhle celkem líbí.“

Pokouší se mě rozesmát, ale mě i pouhý úsměv stojí nadlid-
ské úsilí.

Je to jen jeden z řady naschválů, které na mě nastražily ostat-
ní holky za ty dva měsíce, co tu jsem. K těm dalším patří napří-
klad špičky namočené do octa, rozstříhané punčocháče a ukra-
dená pošta – milostné dopisy od mého přítele Henriho, který
žije v Paříži. Při tom pomýšlení se mi oči znovu zalijí slzami,
jenže já nesmím plakat. Ne tady. Ne teď.

„Jsem v pohodě,“ prohlásím a přeju si, aby to byla pravda.
Políbí mě na čelo a usměje se, když uvidí, jak statečně se tvá-
řím. „Začátek nikdy není lehký, nemám pravdu?“

„Jen tak dál, Cass.“ Strýc Dom mě naposledy obejmě a po-
tom se otočí a odejde z jídelny. Okamžitě se mi po něm začne
stýskat.

I Alec se zvedne a podívá se na telefon. „Připravené vyrazit?“
Ptá se nás obou, ale dívá se při tom na Bette.

Baletky se vyhrnou z jídelny, aby se před tréninkem stihly
protáhnout. Otočím se zpátky k našemu stolu. Bette drží v ruce
moje pouzdro na vitamíny. „Nezapomeň si tu tohle. Vypadlo ti
z tašky.“ Položí je na stůl a proklouzne kolem mě. „Tak zatím.“

Alec jí ovine paži kolem krku, bláznivě se na mě zakření
a oba společně odejdou z jídelny.

Hltám vodu z pítka, ale i tak mi dělá problém prášky polk-
nout. Představuju si, jak se mi rozpouštějí v žaludku a pomá-
hají mi být nejlepší verzí sebe samé.

V tanečním sále si vyhlédnu místo až úplně vzadu, daleko
od ostatních – především od Bette. Obuju si piškoty. Natáh-
nu se na podlahu a usadím se v dlouhém, hlubokém protaže-
ní, s nohama rozevřenýma do širokého V. Ruce nejdřív držím
nad hlavou a potom se dotknu chodidel. Dvacet minut se ro-
zehříváme a potom madam Genkinová několikrát tleskne, aby
upoutala naši pozornost.

Nejdřív se postavíme k tyči a ona nám zadává jedno cvičení za druhým, abychom si rozcvičily nohy a chodidla a střed. Madam Genkinová se usměje, když si prohlíží moje *tendus*. „Tvé linie jsou dokonalé, Cassandro. Všechno je na svém místě.“

Cítím, jak se červenám, a najednou mě napadne, že by dnešek možná nemusel být tak hrozný.

Projde kolem nás zpátky do středu sálu a díky zrcadlům, která pokrývají všechny stěny, to vypadá, že je tu s námi tisíckrát. „Čas přesunout se na volnost. Přezujte se do špiček.“

Přehrabujeme se v taškách, oblepujeme si prsty u nohou náplastí, omotáváme je vatou, nazouváme si špičky a zavazujeme si jejich růžové tkalouny kolem kotníků. Vytahujeme se do *relevé* a zase scházíme, abychom boty trochu rozeřádaly. Místnost zaplní dupání a duté rány špiček. Madam Genkinová zadává Viktorovi akordy.

„Děvčata, pro začátek tu máme krátkou kombinaci, která končí čtyřmi *piqué*. Zopakujete ji dvakrát a potom začne další pár na diagonále. Potřebuji prověřit, zda se při točení umíte zaměřit do jednoho bodu.“

Ozve se několik tichých zaúpení.

„První půjdou Cassie a Bette, po nich se připraví June a Sejin.“

Obě nastoupíme do středu sálu a naše pohledy se v zrcadle setkají. Jsme jako ozvěna – světle plavé vlasy, ledově modré oči, dokonce i postavou jsme si podobné.

Madam Genkinová nám předvede kombinaci – sérii točících *piqué* po diagonále z rohu až do středu sálu, skok doleva, skok doprava, tři piruety do *balancé*. Bette se spustí do hlubokého *plié*. Rozechvěle roztáhne paže. Napodobím ji.

Začne hudba. Bette je rychlá a v dokonalé rovnováze, dynamika jejího tance splývá s hudbou bez sebemenšího úsilí, jako by tohle tančila už nejméně tisíckrát. Natáhnu nohu před sebe,

přípravená se znovu otočit, a začnu vstřebávat hudbu. Můj mozek se utiší. Obavy, kritika, tváře za okny sálu, všechno mizí v nedohlednu. Při každé otočce zachytím svůj odraz v zrcadle – dlouhé, půvabné linie, růžové, černé a krémové víření, jako primabalerína. Primabalerína, kterou jsem se měla stát už od narození.

S každou otočkou se linie stávají o něco rozostřenějšími. Vlastní končetiny mi připadají těžké a neohrabané. Nedokážu je zdvihnout tak rychle, jak bych chtěla. Točím se rychleji a nutím se soustředit se při tom na jeden jediný bod. Madam Genkinová tleská do rytmu. Jsem příliš pomalá. V zrcadle zahlédnu Bette a její zářivě růžové rty, které se teď nesouhlasně svírají. Zaplaví mě horko a mám pocit, jako by ze mě vyprchala veškerá síla. V další piruetě se zakymácím.

Zamrkám. Bojuju s tíhou očních víček. Zaplavuje mě únavou, prostupuje celé moje tělo.

Topím se v hudbě. Bette mě zachytí a usmívá se, když mi šeptá: „To je dobrý.“ Moje tělo do ní narazí, těžké a neohrabané. Jako by to tušila. Jako by celou tu dobu věděla, že se to stane.

I. JEDNÁNÍ

Podzimní sezona

1.

Bette

VRÁTILA JSEM SE ZPÁTKY K ÚPLNÝM ZÁKLADŮM: pátá pozice čelem k zrcadlu. Ruská učitelka – Julia Lobanová –, kterou najala moje matka, mi drobnou vrásčitou rukou vytáčí pravou kyčel tam a zpátky. Štípe to a pálí a já si horkou bolest vychutnávám. Připomíná mi to, že pod vší tou světle růžovou je moje tělo silné a trénované pro balet.

Juliiny prošedivělé vlasy jsou stažené do drdolu, stále se podřizují elegantnímu tahu vzhůru. Ze zrcadel na stěnách našeho domácího tanečního sálu na mě hledí její zářivě zelené oči. „Pořád jsi usazená v tomhle boku, *lapočka*.“ Bývala hvězdou Mariinského divadla. Na stěně v pokoji jsem měla její fotku. Byla na ní mladá a odvážná a neuvěřitelně krásná. „Vytoč ho, vytoč ho.“

Snažím se víc, abych potěšila ji i sebe. Musím získat zpět svou sílu. Musím se znovu stát *sama sebou*.

„Vytáhni se. Výš, výš.“

Díky tomu, že cvičím pět hodin denně sedm dní v týdnu, se mi daří nemyslet na všechno, co se minulý rok stalo. Všechny naschvály, napjatou atmosféru, Giginu nehodu a moje podmíněné vyloučení ze školy nahrazují piruety, *fouetté* a *port de bras*.

„Ukaž mi, že jsi připravená,“ řekne. Je spokojená s mým novým ultra hlubokým vytočením.

Udělám krok směrem k zrcadlu a prodloužím páteř na maximum. Pořád jsem baletka z hrací skříňky. Pořád jsem studentka Americké baletní konzervatoře. Pořád jsem to já.

Moje matka pořád platí školné a každý večer telefonuje panu K. a panu Lucasovi, aby mi vybojovala návrat do školy. „Bette to děvče nestrčila. Je v tom zcela nevinně. A nemáte žádný pořádný důkaz, že slečnu Stewartovou *zlobila* jenom moje dcera.“ Slovo *zlobila* pronese takovým tónem, jako bych Gigi akorát řekla, že je tlustá nebo tak něco. „I tak jsme se se Stewartovými dohodli. Myslím, že si na výši odškodného rozhodně nemusejí stěžovat. Takže Bette by se měla vrátit do školy, jakmile začne vyučování. Konzervatoř si nemůže dovolit další skandál. Fond rodiny Abneyových byl k Americké baletní konzervatoři a souboru vždy mimořádně štědrý. Důkazem toho je například nově dostavěná budova pro taneční soubor. Však víte, vždyť se to u všech všudy jmenuje náměstí Rose Abneyové!“ Nikdy se neodmílčí, aby dala člověku na druhém konci šanci odpovédět.

„Tak, teď Julii ukaž, jak se umíš točit.“ Mojí baletní mistryni jsou pomluvy a pravdy ukradené. Soustředí se výhradně na praktickou stránku věci, teď a tady.

Zhluboka se nadechnu a vydechnu a ona začne tleskat. Sladká, pudrová vůně mého laku na vlasy mi zaplní nos a nejspíš i celou místnost. Na vteřinu jako bych se octla zpátky ve studiu A, které plní denní světlo, a zdvihla nohu do piruety.

Jsem nová Bette.

Jiná Bette.

Lepší Bette.

Minulý rok je rozostřený sled obrazů, se kterými nechci mít nic společného. Pokud svému mozku dovolím, aby se přestal

soustředit na hodinu baletu, začnou do něj pod tlakem proudit vzpomínky – to, že jsem přišla o dvě hlavní role, o Aleca, o pozornost a zájem svých baletních učitelů, obvinění z toho, že jsem strčila Gigi pod auto, moje podmíněčné vyloučení ze školy.

„Rychleji!“ zaječí Julia. Její tleskání a výkřiky jsou sladěné s mými pohyby. „Musí to vycházet z té kyčle. Neztrácej střed.“

Nesmím dovolit, abych ztratila ještě něco dalšího. Matka mi odmítá sdělit, na kolik ji přišlo odškodné Gigině rodině, i kolik si pan K. účtuje za to, že mi drží místo na konzervatoři. Vím jenom, že to dohromady stálo víc peněz, než kdy dala za Adele a za její roky letních soustředění, soukromých lekcí a speciálně objednávaného tanečního oblečení. Teď jsem já ta drahá. Ale ze špatných důvodů.

„Teď na druhou stranu.“

Hlídám si svůj bod v zrcadle a moje hlava se točí a točí a točí. Po zádech mi stéká pot. Připadám si jako tornádo. Kdyby bylo po mém, vrátila bych se na konzervatoř připravená sejmout všechno a všechny, kdo by mi stáli v cestě.

Za týden se všichni vrátí na internát. Eleanor se zabydlí v našem pokoji. V *mém* pokoji. Měla bych být tam.

A místo toho trčím tady, v suterénním tanečním sále, který by klidně mohl být věžeňskou celou.

Úroveň 8 je rok, na kterém nejvíc záleží. Je to rok, kdy si konečně můžeme vyzkoušet úplně všechno – pracovat na choreografiích našich baletů, procestovat celou zemi (a celý svět) kvůli konkurzům, objevovat nové taneční soubory. Ale to hlavní, to nejdůležitější je, že nový umělecký šéf Amerického baletního souboru, Damien Leger, bude navštěvovat naše hodiny baletu, aby si mohl vybrat kandidáty, kteří dostanou příležitost se v souboru zaučit. Tohle se podaří jen dvěma klukům a dvěma holčkám. *Musím* být u toho.